

Pelerinaj și odihnă (2)

Ioan 14: Un șnur întreit

Versete călăuzitoare: *Ioan 14*

Prefața autorului

Această predică a fost scrisă pe scurt de un ascultător. La dorința acestuia, vorbitorul a prelucrat-o, în măsura în care i-a fost posibil. El a considerat că este bine să nu schimbe nici stilul și nici felul de exprimare al acestei predici puțin structurate, care în mod cunoscut este diferit de un text redactat. Fără îndoială mulți cititori se vor întreba, dacă predica va apare vreodată în formă tipărită. Autorul poate spune conform cu adevărul, că nimeni nu poate ști așa de bine ca el cât de lipsite de putere sunt cuvintele mesajului său. Dar adevărurile, pe care el a încercat să le prezinte și să le explice, acoperă, așa speră el, instrumentul modest, care a ținut prelegerea. Dacă Îi va plăcea Domnului să ajute alor Săi prin autor și să-i încurajeze și să ne facă din nou clar, ce poate El face cu cei nechibzuiți, slabi, nenorociți și cei vrednic de dispreț, atunci a Lui să fie toată lauda și onoarea.

W. T. T. Malvern 1875

Capitolul 14 din evanghelia după Ioan ne este bine cunoscut. Noi toți l-am citit de mai multe ori. Însă conținutul lui este mereu nou și prețios pentru noi, căci Cuvântul lui Dumnezeu are totdeauna aceeași prospețime. Nu voi trata întreg capitolul, ci doresc să scot în evidență numai trei puncte – bogate în binecuvântare –, pe care Domnul le pune înaintea ochilor ucenicilor Săi spre mângâierea lor.

1. Locul cel mai bun

Primul punct, care se găsește deja la începutul capitolului, este acela, că pământul nu mai oferă nici un loc de odihnă ucenicului lui Isus – nouă, celor care suntem ai Săi. Acest adevăr nu ne este așa de familiar cum ar trebui să fie, cel puțin acelor dintre noi care prin harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt înțeleg ceva din ceea ce Dumnezeu a adus la lumină în ultimul timp.

Cred că îndreptățit pot spune, că noi în general înțelegem mult mai ușor cealaltă latură a adevărului, și anume aceea că omul carnal nu are nici un loc înaintea lui Dumnezeu; că istoria primului om s-a încheiat cu crucea lui Hristos. Voi explica aceasta, căci probabil nu este bine să se folosească expresii, pe care nu le înțelege fiecare. Probabil sunt unii cărora adevărul de mai sus li se pare nou și străin. Vreau să spun următoarele: omul, privit în starea lui naturală înaintea lui Dumnezeu, a fost pus la încercare de Dumnezeu sub diverse forme. Rezultatul acestor probe era, că el – în ceea ce privește poziția lui ca urmaș al lui Adam – a fost total dat la o parte. Și ca urmare el, ca urmaș al lui Adam, nu mai are nici un loc înaintea lui Dumnezeu. Începând din momentul în care un om crede în Domnul Isus Hristos, Dumnezeu

nu-l mai privește ca pe un om care stă în legătură cu primul om, ci ca pe o creatură care ocupă o poziție cu totul nouă în Hristos înviat din morți.

Prin harul lui Dumnezeu acest adevăr este acum cunoscut în general, oricât de slab și de puțin vizibil în noi toți ar fi lucrarea lui. Este o realitate minunată, că omul carnal nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, ci că noi avem înaintea Lui o poziție desăvârșit de nouă! „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Da, facă Domnul ca noi să fim tot mai mult cucerți de acest adevăr! Dacă el a fost cu adevărat luat în posesiune de suflet, atunci nu te mai poți întoarce înapoi la ceea ce este carne, fără să lezezi conștiința și fără să falsifici adevărul. În măsura în care cu o conștiință bună se trăiește înaintea lui Dumnezeu, ea rămâne la lucru și la momentul oportun ne face atenți unde și cum ne-am abătut de pe drum.

În privința aceasta se face deseori o mare greșală. Se fac eforturi mari pentru înțelegerea unui adevăr sau altul, dar nu se odihnește în prezența lui Dumnezeu în așa fel încât adevărul să poată pune stăpânire pe noi. *Adevărul* trebuie să lucreze, nu noi trebuie să lucrăm. Desigur aceasta nu este plăcut pentru carne; este umilitor pentru ea, deoarece noi am dori mai degrabă să *facem* ceva. Vrem să facem din adevărul respectiv un subiect de care să ne ocupăm intens. Dar *Dumnezeu* ne ia și ne așează în odihna prezenței Sale, pentru ca aici adevărul să exercite prin Duhul toată activitatea Sa asupra conștiinței noastre. Vreau să explic mai îndeaproape aceasta printr-un exemplu. Când Moise s-a suit pe munte, pentru ca acolo să primească pentru a doua oară tablele Legii, s-a ostenit el să aducă pe fața lui strălucirea gloriei? Nu, el a stat liniștit înaintea Domnului și gloria lui Dumnezeu l-a iluminat și ea și-a lăsat amprenta reflecției ei pe fața lui Moise. Când apoi el a coborât de pe munte, el era singurul care nu a sesizat cum strălucea fața lui. Toți ceilalți au văzut – toți au văzut că Moise a fost în prezența lui Dumnezeu, căci ei vedeau efectul acesteia. Eu cred că tocmai în timpul de astăzi odihnirea înaintea lui Dumnezeu este deosebit de necesară, pentru ca adevărul să ne poată forma și alcătui după chipul Său. Începând din momentul în care duhul nostru se preocupă cu adevărul ca subiect pe care noi să-l obținem prin propria osteneală și lucrare, punem în calea obținerii acestui țel unul din cele mai mari obstacole. În loc să permitem Duhului Sfânt să aplice adevărul respectiv la conștiința noastră, noi suntem preocupați să ni-l însușim cu mintea. În acest timp vrăjmașul are ocazia să ne înșele în mod neașteptat.

Dacă eu recunosc locul meu adevărat – și anume, că eu nu mai am nimic a face cu poziția primului om, Adam, și că locul meu este în Hristos înviat dintre morți – și dacă gândul acesta este ancorat în conștiința mea, atunci tot ce fac, ce gândesc și ce simt trebuie să fie în concordanță cu această poziție. Este altceva să adaptezi adevărul la situațiile noastre, decât să fi transformat de Dumnezeu prin adevăr și să fii potrivit pentru El. Este bucuria lui Dumnezeu să ne facă potriviți pentru locul unde El ne duce. Aceasta nu este sarcina noastră; El ne duce în această poziție minunată în prezența Sa, o poziție pe care inima omenească nu și-o poate imagina! Dumnezeu spune: Eu te voi pregăti pentru aceasta și de aceea Eu trebuie să îndepartez tot [ce nu este potrivit acestei poziții]. Cu cât inima mea savurează mai mult sentimentele lui Dumnezeu, cu atât mai mult voi fi gata să renunț la toate celelalte.

2. Societatea cea mai bună

Punctul al doilea nu este așa bine cunoscut și de asemenea nici iubit, nici de conștiință și nici de suflet. Este realitatea că cel credincios nu numai că nu mai are nici o legătură cu primul om, ci și că el nu mai aparține pământului. Știu că sunt mulți care nu aud cu plăcere aceasta. Fiecare spune: mulțumesc lui Dumnezeu că nu aparțin primului om; eu am acum un loc nou în Domnul înviat; eu aparțin gloriei, aparțin lui Hristos; eu sunt în Cel înviat – însă marea întrebare este: ești tu gata să spui: eu nu mai aparțin acestui pământ? Eu nu spun că pământul nu-ți aparține, nu gândesc așa. Dumnezeu ți l-a dat; însă aici se cuprinde un adevăr mai profund – *credinciosul nu este din lumea aceasta*. Găsim aceste două adevăruri, că un credincios nu este nici în Adam și nici de pe pământul acesta, în epistola către Efeseni capitolele 1 și 2; le poți citi în liniște. Desigur noi suntem încă în trup, nu tăgăduiesc aceasta, dar este ceva măreț să știi că noi nu avem nici un domiciliu pe pământ. Pământul este încuiat pentru noi. Dacă Hristos n-a avut nici un domiciliu aici pe pământ, atunci nici noi nu avem. Ce realitate prețioasă și totodată serioasă! Ea exercită o influență mare asupra unei inimi, care suspinând întreabă: Unde aparțin eu de fapt? Unde este *locul* meu, patria mea? Unde pot eu intra și ieși în voie?

Începutul capitolului nostru 14 dă răspunsul prețios la această întrebare. Isus spune aici celor ce sunt ai Săi: Eu am un loc pentru voi în afara acestei scene de păcat și de suferință. „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14.2,3). În cuvintele „la Mine” este inclus ceva foarte precis. Tot așa este în capitolul al treilea al epistolei către Coloseni, unde citim: „Deci, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3.1). Dumnezeu precizează credinciosului un domiciliu foarte precis, pentru ca el să știe că îl găsește acolo la El – în afara lumii stricate din jurul nostru. Acesta este primul adevăr, despre care este vorba în Ioan 14: un domiciliu precis, o locuință.

Observați cum se aseamănă cele două adevăruri din Coloseni 3 și Ioan 14. Dacă apostolul spune: „căutați cele de sus, unde Hristos este”, ultimele trei cuvinte corespund în putere și însemnătate exact acelor prețioase cuvinte „unde sunt Eu” din Ioan 14. Ele oferă totul unei inimi care se preocupă numai cu Isus. Nu doresc să mă alătur descrieri poetice a cerului, pe care am auzit-o. Eu nu cred în ea; dimpotrivă, mă mir că Scriptura vorbește așa de puțin despre această temă, ea amintește foarte puțin despre ea – în timp ce fantezia omenească se preocupă mult cu cerul. Însă Cuvântul ne asigură, că noi vom fi acolo unde este Isus. Locul își primește importanța prin Persoană. Realitatea prețioasă este aceea, că Domnul vrea să ne aibă la Sine, acolo unde este El. Este suficient pentru inima care are ca subiect de preocupare pe Hristos, să știe că El este acolo. Prezența Lui oferă locului tot ce îl face important și atrăgător pentru noi. Prezența Lui satisface orice dorință și orice nevoie. Cu El, căci El este acolo! Pretutindeni cu El!

Acum vreau să îndrept atenția spre o altă realitate importantă. Acolo unde este Hristos, acolo este și locul nostru. Poziția lui Hristos determină deci și poziția noastră. El vrea ca noi să fim

Ioan 14: Un șnur întreit

totdeauna acolo unde este El. Ah, cât de minunat este aceasta! Noi nu putem înțelege dragostea inimii lui Hristos, El, Cel care Se bucură să aibă pe ai Săi veșnic la Sine. De aceea se poate spune cu deplină încredere: inima Lui nu s-ar bucura, dacă ar fi altfel. De aceea, dacă am găsit locul unde este Hristos, atunci am găsit și pe al nostru. „... ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

În epistola către Evrei 13 găsim un alt aspect al aceluiași adevăr. El clarifică principiul. „De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.12,13). Așa cum tocmai am văzut, Domnul a pregătit pentru noi un domiciliu, o locuință, acolo sus în cer, locul cel mai bun care se poate imagina sau dori. Prezența Lui oferă acestui loc caracter și distincție. El vrea să ne aibă acolo. Cât de mult ne bucură această perspectivă! Dar ce gândiți voi despre reversul din Evrei 13? „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui.” Vedeți înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu! Dacă rămânem în tabără, nu vom avea parte de ocară, dar dacă ieșim afară la Isus, atunci cu siguranță vom avea parte de ea. Ce ne poate deci determina să ieșim afară? Răspunsul este: numai starea, că noi ieșim afară *la El!* Nu este vorba de faptul că eu părăsesc tabăra și astfel protestez contra tot ce este în tabără. Ci eu ies afară – și aceasta este deosebit de important – din dragoste pentru Hristos. Desigur eu ies din tabără și din cauză că conștiința mea încercată înaintea lui Dumnezeu nu-mi permite să rămân în tabără. Dar eu părăsesc tabăra înainte de toate, deoarece sunt atras de o Persoană vie, care Se află în afara taberei! Privesc în sus spre cer și întreb: Unde este Domnul Isus? Răspunsul este: El este acolo sus! – Acolo am și eu acces. – Și unde pe pământ? – Aici pe pământ El este în afara taberei! – Domnul Isus a suferit în afara porții, și tot așa și eu nu am altă alegere, decât să ies afară și anume la El.

Aceasta este istoria credinciosului: El *intră*, ca să savureze bucuria casei Tatălui; el *iese* „purtând ocară Lui”, ca să fie împreună cu Acela care i-a pregătit o locuință acolo sus în cer. Preaiubiților, vorbește adevărul acesta conștiinței voastre? Este el plăcut? Ah, prieteni dragi, el este un cuțit ascuțit, care taie adânc în carne și ne lovește în locul cel mai sensibil al nostru. Sunt convins de aceasta. Unii dintre noi ar putea povesti *cum*, *când* și *unde* a simțit tăietura tăioasă. Dar unde rămâne toată durerea, când Duhul Sfânt ne arată pe Isus în locuințele unde locul nostru este deja pregătit – *dacă inima noastră o ia în serios*. Dacă Duhul Sfânt ne arată pe Isus în locuințele aflate în afara pământului stricat, atunci inima noastră duce dorul după ele, căci ele stau acolo pregătite *pentru noi*. Atunci noi suntem capabili să renunțăm la bunurile pământești. Chiar dacă vântul dogoritor al suferințelor bate asupra noastră, chiar dacă valurile de nestăvilire al încercărilor lovesc în noi, nimic nu va fi în stare să zguduie pacea noastră, nici măcar înaintea morții, care nu cruță pe nimeni. Nu este nici un loc pe pământ, pe care să nu-l ajungă săgețile morții. Arcașul nesătul aruncă săgețile lui pretutindeni în lumea aceasta sărmană. Nimic nu ne poate proteja de el. Chiar și ținutul cel mai înșorit este pustiit prin săgețile morții. Dar Isus S-a suit în cer cu cuvintele: „Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou” (Ioan 14.2,3). El nu numai păstrează locul pentru noi, nu, prezența Lui Însuși îl pregătește pentru noi (în aceasta constă puterea locului acesta); și mai mult chiar: El va reveni, ca să ne ducă acolo și să ne primească.

Nu cred că Isus este *la lucru* acolo sus, ca să pregătească locul pentru noi; prezența Lui acolo sus le pregătește pentru noi, cei care acum ne aflăm încă *aici* pe pământ. Nu este vorba în primul rând de loc, ci de oameni, de ai Săi din lume. El vrea să ne păstreze potriviți pentru prezența Sa, după ce noi am fost pregătiți pentru aceasta prin sângele Său. Pe *baza* sângelui Său stăm înaintea Lui, și harul Său este mijlocul care ne menține potriviți pentru aceasta. Este prezența Sa, cea care pregătește locul pentru noi. Acum mai rămâne un singur lucru. Cine ne va introduce în locurile deja pregătite? Același Domn, care S-a dus acolo să ne pregătească un loc, care în timpul absenței Lui [în trup] ne menține și păzește, va reveni. Și El va fi primul care ne va saluta acolo. „Și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi.” „La Mine Însumi”, aceasta nu este cerul, și nici gloria, este *Persoana* Sa. „... ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Ce bucurie!

Înainte să continui, prieteni preaiubiți, doresc să vă întreb cu dragoste: Ce influență au toate acestea asupra inimii voastre? Eu cred că noi toți ne lăsăm prea mult influențați de duhul timpului. Prin aceasta vreau să spun că noi scoatem cât de mult posibil foloase de la Hristos și apoi Îl uităm! Nu se comportă mulți ca acel bărbat egiptean, care era în temniță împreună cu Iosif? El era bucuros să-l aibă pe Iosif, deoarece prin Iosif el a primit perspectiva unei fericiri și bunăstări viitoare. Însă el l-a uitat pe Iosif, de îndată ce a primit eliberarea mult dorită. Da, tot așa procedăm și noi. Vă voi arăta aceasta. Fiecare își dorește mult ușurarea – odihna conștiinței, a inimii, căci noi suntem creaturi complicate. Avem o conștiință, care trebuie curățită, și o inimă, care caută satisfacere. *Sângele* lui Hristos ne eliberează conștiința, *Persoana* Lui ne satisface inima. Aceasta vreau să spun, când zic că noi ne adresăm lui Hristos numai când avem nevoie de El și după aceea Îl uităm. Cât de des, de exemplu, abuzăm de faptul prețios, că Hristos pregătește un loc pentru noi în afara pământului, unde ne putem refugia, când suflul morții vine peste lucrurile de aici de pe pământ! Abuzare? Cum este aceasta posibil? Ce facem noi după ce furtuna s-a liniștit? Vai! Foarte des acest loc nu a fost altceva pentru noi decât un *loc de refugiu* pentru scurt timp, cât a durat furtuna. După aceea îl părăsim din nou, când a trecut vijelia.

Hristos vorbește despre o locuință, despre un *cămin*. Fără îndoială locul acesta este un loc de refugiu, un adăpost, singura umbră împotriva jărăticului pârjolitor al arșiței pustiei din jurul nostru. Însă dacă nu am găsit pe *Domnul* nostru în ea, aceasta înseamnă bucuria, binecuvântările casei Tatălui în părtășie cu Acela care poate da inimilor îndeostulare deplină, atunci noi vom părăsi din nou acest loc, de îndată ce a trecut furtuna. Lumea din jurul nostru nicidecum nu gândește la o locuire împreună cu Hristos *în afara* acestei scene pământești; pământul îi pare să fie un loc de ședere deosebit de plăcut. În cel mai bun caz Îl lasă pe Hristos să coboare pe pământ, ca astfel să poată savura fără griji harul Său și dragostea Sa, ajutorul Său și mântuirea Sa. Prieteni dragi, acesta este duhul predominant al timpului. Dumnezeu așteaptă cu totul altceva. Voia Lui este ca mântuirea prin Hristos, prin sângele și harul Său, care am primit-o de la El, să lucreze desprinderea de pământul acesta, pentru ca noi să ne instalăm stabil și sigur acolo sus. Dacă facem locul acela, în care a intrat Hristos, ca locuință a noastră, atunci nu ne vom mai gândi la nici un loc de odihnă pe pământ.

Voi încerca să explic aceasta printr-un exemplu pentru aceia, pentru care aceste lucruri sunt noi. Să ne imaginăm că un om ar fi mutat deodată într-un ținut foarte depărtat. Are el nevoie

să se facă aici străin, să primească gândirea și simțămintele că este străin? Nu, el *este* străin. Faptul că el a părăsit *căminul* lui, îl face un străin. Acasă la el nu este un străin, căci inima lui a rămas acolo, interesele lui și toată averea lui sunt acolo. Dacă el vine deodată într-un alt loc, atunci desigur el este un străin acolo. Dacă aplicăm aceasta la noi, atunci putem spune: caracteristica cea mai sigură că cineva nu este un străin, este străduința de a deveni străin. Mereu sunt oameni care se *străduiesc* să fie ce nu sunt. Dar dacă cineva este cu adevărat un străin, acela nu are nevoie de astfel de străduință. El se recunoaște că este străin prin comportarea lui naturală. O plantă nu are nevoie să facă eforturi să arate că este plantă. Tot ce ea are nevoie, este căldura și lumina, lumina și căldura soarelui; dacă primește acestea, ea crește și se dezvoltă conform specificului ei. Tot așa și noi nu vom putea niciodată *dobândi* particularitatea caracteristică de a fi străini pe pământul acesta.

Prieteni preaiubiți, sunt două lucruri care ne sunt imposibile. Niciodată noi nu putem *dobândi* caracterul de străin, tot așa cum noi, care suntem păcătoși, nu ne putem face potriviți pentru prezența lui Dumnezeu. Atât una cât și cealaltă sunt total imposibile. Dar începând din momentul în care am ajuns să ne odihnim la Hristos, acolo unde este El, noi stăm în afara veacului pământesc. Lucrurile pământului acesta ne *devin* străine și ele încetează să mai fie subiectul intereselor și năzuințelor noastre.

Însă nu este nici unul între noi, care nu ar trebui să mărturisească lui Dumnezeu – dacă El ne-ar întreba -, că el se simte incomod în această lume! Noi nu simțim viața ca fiind incomodă aici jos, ca să zicem așa – noi nu ne simțim că nu suntem la locul nostru. Cât de puțin ne întristează starea lucrurilor din jurul nostru! Dacă am trăi acolo sus, am simți asemenea unei plante care a fost adusă într-un mediu climatic străin, am simți că atmosfera pământească nu corespunde naturii noastre. Dar noi ne-am aclimatizat într-o oarecare măsură. Am trăit așa de mult timp în duhul lucrurilor care ne înconjoară, că ne-am obișnuit cu clima pământească. Nu este aceasta realitatea? Noi putem supraviețui în lume, deoarece noi ne-am acomodat treptat la răceala și întunericul ei și ne simțim bine în ele. Vrem mai bine să fim stabiliți aici jos, decât să ne simțim *străini*. Ah, Domnul să ne facă *vizitatori* pe pământ, prin aceea că ne face locuitori ai cerului. Dacă ne-am stabilit în cer, atunci suntem numai vizitatori pe pământ, dar dacă avem locuința pe pământ, atunci în cel mai bun caz suntem vizitatori acolo sus. Mă tem că așa este la cei mai mulți dintre noi.

Dar, prieteni preaiubiți, nu este intenția lui Dumnezeu, ca noi să fim *înradăcinați* acolo sus, că noi găsim acest cămin așa de atrăgător pentru inimile noastre sărmene în părțasia cu Persoana preaiubită? Dacă ar fi așa, atunci ne-am simți numai ca vizitatori pe pământ și am aduce cu noi în țara pribegiei harul, desăvârșirea, blândețea și puterea Domnului Isus.

Se regăsește același duh în care lucrurile de aici de pe pământ sunt căutate. Se vede mai dinainte greutatea, este verificată, evaluată și după posibilități se caută să se facă pregătiri pentru întâmpinarea ei. După aceea vine momentul de care s-a avut teamă, se are parte de o dezamăgire amară. De ce? Deoarece Dumnezeu dă putere nouă – potrivit bogăției și gloriei Sale - abia atunci când se simte nevoia de ea. Noi nu primim această putere *ca provizie*. Noi nu o putem înmagazina. El ne dă tot ce ne trebuie. El știe foarte bine că noi am folosi proviziile date numai pentru a deveni independenți. Prin harul Său El păstrează hăturile în

Ioan 14: Un șnur întreit

mâna Sa. Noi trebuie să venim zilnic la El pentru toate nevoile noastre. Cu cât suntem mai aproape de Hristos în locul unde se află El, cu atât mai mult vom savura bucuria casei Tatălui și cu atât mai ușor vom învinge greutățile zilnice, fără să ne întărim mai dinainte. Fie ca noi să mergem așa pe drumul nostru, cu răbdare, liniște și bucurie de la Hristos! Când vor veni strâmtorările, noi le vom învinge prin harul Său și puterea Sa. În măsura în care savurăm locul unde se află El, noi vom deveni capabili să suportăm necazurile și să le învingem. Noi ne vom putea împotrivi greutăților numai atunci când suntem acasă în locul acela și aici jos suntem numai vizitatori. Fie ca noi să ne aflăm mai mult în patria noastră de sus, ca să fim în stare prin harul lui Hristos să învingem greutățile care se năpustesc asupra noastră și în felul acesta să-L glorificăm!

Doresc acum să îndrept atenția asupra unui alt punct din Ioan 14. Domnul spune în versetul 23: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.” Pun întrebarea fiecăruia dintre noi: Suntem noi gata să dovedim dragostea noastră pentru Hristos în felul acesta? Domnul nu vorbește despre *fapte*, pe care noi trebuie să le facem. El nu spune: „Dacă Mă iubește cineva, va face fapte.” În zilele noastre de activitate intensă, în care chiar și lucrarea de evanghelizare poartă deseori acest caracter, fără îndoială ar fi mai bine văzut dacă Isus S-ar fi exprimat așa. Departe de mine să vorbesc rău de uneltele pe care Dumnezeu în suveranitatea și îndurarea Sa nesfârșită le folosește pentru împlinirea planurilor Sale. Dar să depui mărturie nu este totul: noi trebuie să împlinim cuvântul lui Isus. Facem noi aceasta? „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.” Domnul să graveze aceste cuvinte pe inima noastră!

Este un gând serios, că râvna și activitatea neîntreruptă, lucrul și osteneala până la jertfire de sine pot fi prezente fără ca în toate acestea să se găsească vreo urmă despre dragostea pentru Hristos. Unii vor gândi că eu exagerez. Dar voi dovedi că așa este. Să nu mă credeți, dacă nu vă pot dovedi. Să citim încă o dată versetele de la începutul capitoului al doilea din cartea Apocalipsa. Acolo vedem pe Isus mergând în mijlocul celor șapte sfeșnice, având ochii ca o flacără de foc. El aude totul, vede totul, cercetează totul și evaluează totul. Îl auzim spunând: „Îngerului adunării din Efes scrie-i: ... Știu lucrările tale și osteneala ta și răbdarea ta și că nu-i poți suporta pe cei răi; și i-ai pus la încercare pe cei care își zic ei înșiși apostoli și nu sunt, și i-ai găsit minciноși; și ai răbdare și ai suferit pentru Numele Meu și n-ai obosit” [Apocalipsa 2,2,3). Unde s-ar putea găsi astăzi sub ochii pătrunzători ai Domnului o stare mai bună? Căutați în creștinătate, dacă găsiți așa ceva! Nu, prieteni dragi, niciunde nu se găsește așa ceva.

Domnul amintește toată această lucrare și o recunoaște, așa cum obișnuiește El să facă. Dar apoi – și acum vine marele „dar” – El adaugă: „dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Nu știu dacă noi putem lua suficient în considerație posibilitatea nespuse de serioasă de a face fapte, *chiar dacă dragostea pentru Hristos lipsește*. V-ați gândit vreodată la aceasta? Se recunoaște clar că Domnul recunoaște mult mai mult dragostea decât faptele. Este însă posibil să se facă o lucrare, da, chiar o lucrare recunoscută de Domnul, fără ca inima să fie în adevăr și sinceritate în această lucrare. Să ne ferim să facem lucrări, dacă lipsește forța motrice a dragostei!

Etalonul pentru toate care se petrec în jurul nostru este cuvântul simplu al Domnului: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.” [Ioan 14.23]. Iubești tu pe Hristos? Te întreb în Numele Domnului; este inima ta cu El? Ai dovedit dragostea ta pentru El? Poți tu spune: da, Îl iubesc? Trăim într-un timp în care fiecare arată sentimentele sale liber și deschis. Deci, „dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.” Dacă nu împlinești cuvântul Său, dacă nu urmezi sfatul Său, voia Sa revelată, nu este atunci fals să spui că Îl iubești? Să ne gândim la Dalila. Cu toată josnicia ei și starea ei stricată, această femeie știa totuși ce este dragostea sinceră. Ea a zis lui Samson: „Cum poți să spui: »Te iubesc!«” [Judecători 16.15]. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu. ...”

Să studiem pe scurt cuvintele Domnului adresate adunării din Filadelfia, din Apocalipsa 3. El spune mai întâi, că *El cunoaște lucrările ei*, însă nu spune nici un cuvânt despre aceste lucrări. Motivul pentru aceasta este fără îndoială acela, că nimeni altcineva nu le va lua în considerare. Lucrările adunării din Filadelfia erau de așa natură, că era nevoie de ochii lui Isus, ca ele să fie descoperite sau cel puțin să fie onorate. „Știu lucrările tale.” Ele erau prea neînsemnate, prea ascunse pentru ochii lumii; ele erau prea particulare în ceea ce privește *executarea lor, felul și motivele lor*, ca ele să poată fi prețuite de altcineva, decât numai de Isus. „Știu lucrările tale.” Ce mai spune El în afară de aceasta? „Ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu.” Aceasta este același lucru cu „sfatul Meu”, este identic cu Ioan 14. „Ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu.” Diferența între adunarea din Filadelfia și adunarea următoare (de care nu mă voi ocupa acum) este următoarea: în una este puterea divină care însuflețește slăbiciunea omenească, în timp ce în cealaltă era satan, care a impulsionat pe oameni. Ce gând ciudat: puterea divină însuflețește slăbiciunea omenească – dar cât de grav este să gândești că satan este la lucru în om! Însă este liniștitor să constați că ambele adunări primesc o răsplată.

Doresc să vorbesc pe scurt despre răsplata din Ioan 14.23: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și noi vom veni la el și ne vom face *locuință* la el.” Fiul lui Dumnezeu are acolo sus o locuință pentru Mine; aceasta este cu adevărat nespus de minunat. Însă mult mai minunat este gândul, că El – până când El mă va introduce acolo sus în glorie – vrea să coboare și împreună cu Tatăl vrea să facă locuință în inima mea! În harul Său nesfârșit El vrea să Se coboare atât de mult și să locuiască în inima noastră. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Unde sunt inimile care doresc prezența Sa, a căror cea mai profundă bucurie este să fie locuința lui Isus? Tatăl și Fiul vin pe pământ, ca să locuiască în ele! Cine ar crede o astfel de realitate minunată, dacă Hristos nu ar fi spus – inima noastră sărmană și nestatornică trebuie să fie locuința Tatălui și a Fiului!

Dragi prieteni, ce atitudine aveți voi față de acest fapt? După ce noi am găsit *locurile* cele mai bune, aici ne este arătată – spun aceasta cu toată reverența – cea mai bună *societate*! Tatăl și Fiul! Ne putem gândi, că ne-am putea simți singuri, dacă suntem conștienți de o astfel de legătură? Tatăl și Fiul coboară, nu numai ca să ne viziteze în trecere, ci ca să *locuiască* în inimi, în care odinioară a domnit lumea, carnea și diavolul! Facă Domnul, dragi prieteni, să ne verificăm prin Duhul Său, dacă avem cu adevărat dorința ca Ei să-Și facă locuință în inimile noastre.

Ne-am gândit noi cu seriozitate, poate într-o noapte fără somn, că pretutindeni Cuvântul lui Isus este dat la o parte? Vorbim mult despre dragostea noastră pentru Hristos și Cuvântul Său, dar am stat noi măcar o singură dată cu fața la pământ având simțământul că sunt așa de mulți care conștienți și intenționat caută propriile interese și nu interesele lui Hristos?

Noi vorbim, așa cum am spus, cu plăcere despre dragoste, despre sentimente, dar cât de sărăcăcioasă, jalnică și egoistă este aceasta! Dacă inimile noastre ar fi mai mult ocupate cu sentimentele pentru Hristos, atunci probabil nu ne vom afla așa de ușor în rândurile acelor care arată indiferență totală față de dorințele Sale. Nu ne-ar umili profund, să vedem cât de puțin este prețuită dorința inimii lui Isus, pentru care El Și-a dat viața? El a rugat odinioară pe Tatăl, să adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți [Ioan 11.52], și El dorește ca ei „toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi” [Ioan 17.21]. Se preocupă biserica mărturisitoare în vreun fel de această intenție, de această rugămintă a lui Isus? „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu.”

3. Cele mai bune împrejurări

Al treilea punct, asupra căruia doresc să mă refer, îl găsim în versetele 26-28 ale capitolului nostru: *cele mai bune împrejurări*. Am vorbit despre locul cel mai bun și apoi despre societatea cea mai bună. Să vorbim acum pe scurt despre cele mai bune împrejurări. *Locul* cel mai bun este în cer, la Hristos; *societatea* cea mai bună este „în afara taberei”, prin aceea că Hristos și Tatăl sunt cunoscuți ca Aceia care fac locuință la noi. Dar care sunt cele mai bune *împrejurări*? În primul rând este o pace dublă. Prima pace este aceea, pe care Hristos a făcut-o prin sângele crucii Sale, și apoi pacea de care El S-a bucurat ca Om ascultător și dependent, ca Fiu al Tatălui Său. Nu mă refer la Isus ca Fiu din veșnicie. Vorbesc despre Fiul Omului, care a venit în lumea aceasta.

Prima pace, pe care El ne-o *lasă*, așa cum am spus, este pacea, pe care El a făcut-o prin sângele crucii Sale. Pacea a doua, El ne-o *dă*. Aceasta este pacea, pe care El Însuși o avea, pacea care provine din *dependență*, din *subordonare* și *ascultare*. Posedăm noi această pace dublă? Nu este o realitate apăsătoare, că între aceia care mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu, se găsesc din aceia care nu posedă nici măcar prima pace? Ei nu știu că pentru credincios nu mai este nici un vrăjmaș. Numai cine a înțeles cu adevărat că toți vrăjmașii au fost biruiți, că niciunul nu mai poate să-și ridice capul, posedă pacea, pe care Isus a făcut-o prin sângele crucii Lui. Căci, mai există vreun vrăjmaș, pe care Isus să nu-l fi biruit? Unde este *păcatul*? „... dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” [Evrei 9.26]. Unde este *satan*? „... ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” [Evrei 2.14]. Unde este moartea? „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” [1 Corinteni 15.55]. Nu mai este nici un vrăjmaș! Deci dacă inimile noastre se supun Aceluia care la cruce a întreprins totul, dacă ne punem încrederea în El, atunci posedăm această pace. Nici un vrăjmaș nu ne mai poate face ceva!

Pacea a doua este consecința subordonării noastre lui Hristos. Ea rezultă din dependență și ascultare. Eu am parte de această pace atunci când iau jugul Lui asupra mea și învăț de la El.

Ioan 14: Un șnur întreit

În general despre jug se vorbește în legătură cu lucrul; jugul lui Isus dimpotrivă se ia pentru a găsi odihnă. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” [Matei 11.29]. Pacea a doua înseamnă: să ocup în toată simplitatea locul meu înaintea lui Dumnezeu, să cunosc că eu nu mai trăiesc în carne înaintea lui Dumnezeu, ci că eu am murit și nu mai am *voință* proprie și prin puterea vieții în Hristos mă țin mort. Ceea ce deseori neliniștește inimile este situația că nu s-au încheiat propriile socoteli cu Dumnezeu. Nu s-a realizat prin credință ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Hristos. Dacă nu ne menținem morți, atunci vom fi *dominați* de voința proprie. Atâta timp cât această voință nu vine sub domnia lui Dumnezeu, nu vom putea poseda acea a doua pace. Dar dacă ne-am supus lui Dumnezeu, voința proprie este răstignită. Atunci savurăm pacea a doua, pacea unui om dependent de Dumnezeu și dedicat Lui. *Voința* noastră este obstacolul care ne împiedică să fim dependenți și supuși. Această voință – accentuez aceasta în mod deosebit – nu o putem frânge prin propria putere de voință. Poți tu să frângi voința ta prin propriile eforturi? Uneori căpeteniile demisionează de bună voie; voința nu a demisionat niciodată și nici nu va demisiona. Niciodată și nicidecum! Numai crucea poate da la o parte voința noastră! Eu trebuie să aduc în ordine cu Dumnezeu socotelile mele; Dumnezeu a răstignit omul meu vechi împreună cu Hristos. Dumnezeu a pus capăt în moarte a tot ce *eram* eu. Eu am numai un lucru de făcut, și acesta este: „să mă țin mort față de păcat”.

Încă ceva, ceva foarte prețios, mai este în acest capitol al evangheliei după Ioan în legătură cu împrejurările cele mai bune, pe care le-am amintit deja. „Dacă M-ați fi iubit, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl” [Ioan 14.28]. Eu cred că noi în general nu am înțeles corect acest adevăr. Este ca și cum Domnul ar spune: Eu v-am unit așa de strâns cu mine, v-am așezat în Mine. Însumi într-o poziție deosebit de binecuvântată, așa că Eu am încredere că voi vă veți bucura împreună cu Mine. Voi veți avea parte cu Mine de această bucurie. Ce înseamnă aceasta? Să uitați întristarea proprie din pricina bucuriei Mele. „Dacă M-ați fi iubit, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl”. Vai, cât de puțin sunt capabile inimile noastre sărmane, egoiste, să intre în bucuria Lui, aceste inimi care totdeauna se mișcă în cercul strâmt al eului propriu! Cât de puțin trăim noi această bucurie! Cât de puțin suntem noi preocupați exclusiv cu Hristos, cât de puțin ne bucurăm de bucuria Lui! „Dacă M-ați fi iubit, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl; pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.”

Acestea sunt adevăruri de bază importante, prieteni dragi, pe care eu le-am explicat numai în slăbiciune. Dumnezeu le pune înaintea ochilor noștri pentru timpul pribegiei noastre. Știu bine, că între copiii lui Dumnezeu este suficientă energie pentru *slujire*, dar – se găsește la ei destulă odihnă, ca să aibă *părtășie*? Sunt convins, că nimeni nu poate ocupa locul în mărturia, pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru aceste ultime zile, dacă el nu cunoaște odihna inimii, ca să practice părtășia cu Domnul. Dacă eu n-am odihnă, nici a inimii, nici a conștiinței, atunci eu nu sunt eliberat. Eu cred de asemenea că starea de astăzi a multor copii ai lui Dumnezeu îi determină să se preocupe cu mii de lucruri de tot felul, care îi înconjoară. În felul acesta vor, dacă ar fi posibil, să umple golul care rezultă din lipsa de odihnă înaintea lui Dumnezeu.

Facă Domnul ca în timpul de slăbiciune lăuntrică și stricăciune în afară să cunoaștem tot mai mult locul minunat, în care El a intrat pentru noi, ca sufletele noastre să locuiască deja acum acolo! Fie ca noi să savurăm pe pământul acesta prezența Sa și legătura cu El în împrejurările

Ioan 14: Un șnur întreit

prin care avem de trecut, potrivit voci Sale, pacea și bucuria, pe care El le dă până în clipa când vom auzi glasul Lui și vom merge în întâmpinarea Lui, ca să fim pentru totdeauna la El!